

І встав Сварог, як бог, з камінної гробниці:
й рать ратичей й вовків помчала у світи,
й від криги до пустель здіймалась синя криця...
й зелена кров текла... і падали хрести...
Євген Сварожич "ЗОЛОТИЙ ПАВУК ВОД"

Наші пращури мали по весні велике свято, яке називали Великдень Дажбожий. Його святкували на весняне рівнодення. В цей день пекли культовий хліб, фарбували яйця, святкуючи прихід справжньої весни, коли день стає більший за ніч, звідси й назва свята. Але по весні ж святкували ще й Навський Великдень. За архаїчними уявленнями сивої давнини, місяць - це сонце для мертвих. Тому Навський Великдень вираховували за місячним календарем. Свято, яке нинішня православна церква називає своєю "пасхою", то насправді язичницький Навський Великдень, через тиждень після якого треба піти на могили своїх батьків та рідних, принести їм жертви та треба справити трапезу. В ті дні, коли українці ходили поклонитися рідним могилам (6 травня 2003 року), раптово помер Євген Сварожич, автор наймогутнішої за всю відому історію української духовної книги.

Великою подією у духовному житті прихильників народовір'я став вихід книги Євгена Сварожича "ЗОЛОТИЙ ПАВУК ВОД". Книга - виклик, книга - відвертість людини, яка сповідує віру пращурів і відкрито наголошує на цьому. Без сумніву, українська язичницька (національна) думка має тепер могутню духовну зброю. За весь час відродження народовір'я, ми ще не мали культового твору, написаного на такому високому рівні.

"Це - нова язичницька революція", - сказав я, прочитавши твір Євгена Сварожича. Фантастична енергетика книги дає справжній духовний поштовх людині, яка обирає віру своїх предків.

Книга є унікальною. В книзі використано всі основні поетичні жанри і форми, що їх знала світова поезія. Автор наголошує: "Книга жодним чином не входить до контексту християнської, мусульманської чи будь-якої іншої культури. Книга взагалі не має нічого спільного із сучасною цивілізацією; більш того - вона їй протистоїть."

За структурою книга подібна до велетенської споруди, де замковий камінь-опертя утримує величезну сферу, що складається із 12 секцій. При цім перша із них та остання є тотожні за тематикою і "мелодією" й накладаються одна на одну, замикаючи в коло всі 12 секцій-розділів. Книга є водночас динамічна (рух від першого до останнього розділу; рух від зумисне спрощеного до вишуканого стилю) і статична (змикання першого та останнього розділу в колі; ототожнення вдавано простого та щонайскладнішого сенсів).

Євген Сварожич - псевдонім Народного депутата України Євгена Смирнова, відомого патріотам своїми сміливими заявами з приводу "національного питання". Він ніколи не шукав собі скандальної популярності і дешевої слави, не злякався

юдо-християнського засудження, створивши величну оду давнім богам і протоукраїнській філософії. В наш час, коли на фоні повного занепаду, вищі керівники держави почали ставити свічки і будувати православні хорони, треба мати неабияку мужність, щоб надрукувати таку книгу.

Зміст твору дуже складний, щоб зрозуміти його у повному обсязі, треба послідовно перечитати всю книгу від першого до останнього слова. Іноді з автором важко погодитись, деякі розділи здаються дуже суперечливими, але такий-то і був задум автора, який у передмові до книги підкреслив, доречі, що не завжди погоджується з деякими висловами окремих героїв книги.

Структура книги не менш складна, ніж її зміст. Для написання головної частини автором використано шістьдесят шість мов в українській транскрипції. Контрастність ліричних поезій і жорстких войовничих пісень тримає читача у напрузі.

Ужахнися, жовте небо! Ми - повстали!
Твердь вгинається під нами від синього шалу!
Хто не з нами - той нам ворог в цій битві!
Не спасуть його ні брами, ні молитви!

Браття бранні! В лютій брані на останній грані
вознесімо синь і злото, Сваргою нам дані!
Видибай з Дніпра, Перуне! Ми здолали чари!
Мир тремтить. Топір злітає... Кари Змію! Кари!

Але найкраще почуття, яке приходить після того, як прочитаєшь книгу - оптимізм. Немає жодного натяку на якусь там "споконвічну пригнобленість", яку з мазохистським задоволенням полюбляють оспівувати зараз начебто наші ж діячі культури. Ми - велика нація і ми переможемо, - само собою приходить на думку. Мабуть це і є головне завдання книги - розвіяти міф, що хтось на щось здатний, а ми нічого не можемо. "ЗОЛОТИЙ ПАВУК ВОД" - один з найкращих доказів, що ми МОЖЕМО.

Князь Огін